

Tarpdimensinės klajonės

2016.02.18

Ezoterinė tikrovės
sandara

Darius Mockus
TIKROVĖ PRESS

Darius Mockus

**Tarpdimensinės klajonės:
Ezoterinė tikrovės sandara**

**© Darius Mockus, 2016
Kaišiadorys, Tikrovė Press**

1. Mūsų realybės paslaptis

1.1 Kalbos indo pasirinkimas

Kalba yra labai ribota realybės vaizdavimo priemonė. Ji riboja dėl to, kad per trumpas žodynu vadinamas pavadinimų sąrašas ir gramatikos priemonėmis neįmanoma išreikšti jos tikros sandaros. Žodyno papildyti neleidžiama, o gramatika akylai saugoma nuo bet kokių pakeitimų. Kas neatitinka nustatyto šablono, kalbos normintojų vadinama klaida, o jeigu kas nors klaidas daro sąmoningai, tai vaizduojama kaip išsiderinusi psichika. Todėl kalba yra priemonė įsprausti mąstymą į labai siaurus rėmus, kurie gniuždo mintį, neleidžia pasireikšti dvasios pilnai laisvei.

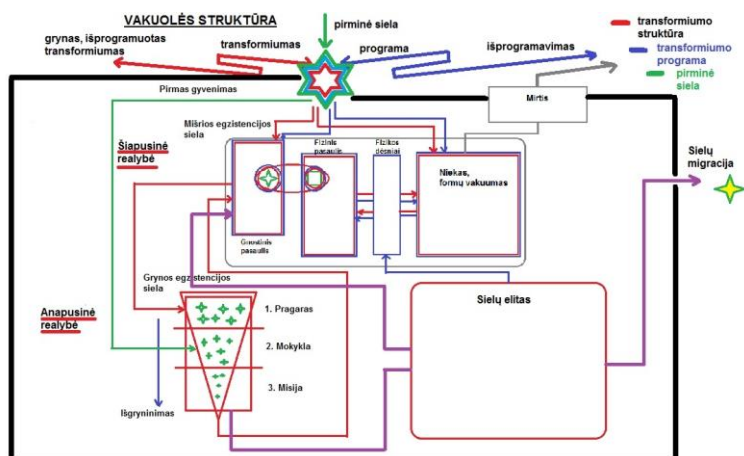
Tačiau pakeisti nieko be bendro susitarimo neįmanoma, tad tenka derintis prie nustatytų sąlygų. Kita vertus, savo minties pilnatvę galima išreikšti ir kitokiomis priemonėmis – užuominomis, tarp eilučių arba laukiant žmonių supratingumo išraiškos priemonių atžvilgiu. Kalba tik įrankis, tik indas minčiai, jeigu minčių per daug, jos išsilieja ir pasklinda, paneigdamos indo ribotą erdvę.

Dabar noriu pakalbėti apie tai, kaip aš suprantu tikrovę, kokia mano įsivaizdavimu, realybės paslaptis. Kas yra tas pasaulis, kuriame gyvename ir kas yra jame žmogus? Tai tik mano pasaulis, naudojant teorinį žodį – hipotezė, nes, žinoma, įrodymų iš transcendencijų neatneš ir ant stalo nepadės niekas. Dalindamasis noriu tik paskatinti savarankiškus ieškojimus ir klausimų kėlimą tam tikru būdu. Daliai žmonių tai aktualu, todėl noriu parodyti ir ką aš apie tai manau.

Mano kelias ne egzistencialistinis, ne per egzistencinę būseną, bet per protą. Tai yra aš einu ne meniniu, o racionalistiniu keliu ir mane domina ne tiek žinoti realybės struktūrą ir ją simboliais išreikšti, bet prisikasti prie pirminio substrato ir jo kodo, kuris parašytas Kosmoso šeiminkų. Ši sistema apsaugota, bet, pereinant iš vieno lygio į kitą, yra sąmonių, kurioms tai atskleidžiama jų vidiniame pasaulyje. Įrodinėti niekas nieko nesiruošia, nes čia ne parduodama prekė, kurios vertę reikėtų kažkuo apčiuopiamu pagrįsti. Tai yra žmogaus gyvenimas, kuris nėra jokia prekė.

Vienas iš lengvesnių kelių yra schematizavimas, kuris supaprastina idėją, padaro ją akivaizdžia ir pagreitina principo supratimą. Bet yra ir trūkumų, ką pamačiau iš karto: kai pabandžiau braižyti, supratau, kad tai įmanoma tik labai apibendrintai, nes visų įžvalgų sudėti į vieną schemą neįmanoma, nes kiekvienas atskiras elementas yra dar viena papildoma sudėtinga schema. Todėl rodau tik patį bendriausią brėžinuką, kad žinotumėte pagrindines koncepcijas, tokias kaip a) vakuolė, b) transformiumas, c) programa, d) pirminė siela, e) egzistencinė siela, apgaubta „realybių“ apvalkalais.

Daug kas sutaria, kad gyvename „dvilypės egzistencijos realybėje“. Viena egzistencija yra anapusinė, pomirtinė, kita – šiaupinė, vadinama „gyvenimu“. Schemoje nėra parodyta, nes nenorėjau perkrauti, bet pagrindinis gyvenimo darbų vertinimo kriterijus yra moralinis apsisprendimas. Renkantis tinkamus sprendimus, daroma pažanga ir „karjera“, judama realybės struktūrose. Tai pasaulis, panašiai kaip gamta, tik priklauso transcendencijai, anapusinei realybei, o šiaupusybė yra tik nedidelė visos tikrovės atauga, kuri skirta veikti sielai per fizinį kūną. Veiklos arena labai plati, neįsisavinta iki galo, bet tikrai ne vienintelė.

1.2 Kosmosas kaip vietinis realybės burbulas

Tad kas yra tas Kosmosas? Tai tam tikras realybės burbulas, su programuojama substancija, kurio paskirtis – konstruoti pasaulius

sieloms. Tai yra, sielos nėra substancijos konstruktas, jos kaip žuvytės, pagautos į akvariumą ir kuriamos iš dar aukštesnio rango realybės. Šioms žuvytėms Kosmoso valdovai sukuria realybę, užprogramuodami jos struktūrą, dėsnius ir mechanizmus. Esmė ta – viskas programuojama, sukurta vadinasi dirbtina. Bet turi savo paskirtį, nes atlieka kažkokią aukštesnę funkciją.

Yra daug Kosmosų (realybės kūrimo burbulų), kurie turi savo valdovus ir savo realybės programą. Tai kas schemoje pavaizduota, yra vieno Kosmoso viena programa; tai yra mūsų pasaulis, mūsų realybė, vienoje istorinėje stadijoje. Bet egzistuoja kiti Kosmosai, su kitokiomis realybėmis. Aš nesu buvęs kitame „akvariume“, tad apie tas realybes žinau tik iš nuojaus. Gal kai mano sielą pagavo į šį akvariumą, aš priklausiau kitiems Kosmosams ir informacijos iki galo apdorojimo metu nesugebėjo ištrinti.

Kosmosai turi hierarchinę sistemą, nuo pačių primityviausių, iki sudėtingiausių, kokių net įsivaizduoti neįmanoma. Primityvūs Kosmosai būna be gyvybės ir jose yra vienalytės egzistencijos struktūra. Mūsų Kosmosas nėra pats primityviausias, jis kažkur per vidurį, bet yra ankstyvose vystymosi stadijose. Pagrindinis užprogramuotos realybės principas yra dvilytės egzistencijos, kur yra Rojaus egzistencija ir iš jo išaugusi Pasaulio laikina egzistencija. Bet Rojus taip pat sukurtas programos, tik jo dėsniai užprogramuoti kitokie. Rojus iš tikro nėra amžinas, jis amžinas tik pagal vietinį laiką, bet kai ateina laikas perprogramuoti Kosmoso realybės struktūrą – Rojus irgi sunaikinamas. Nes jis yra tik Kosmoso substancijos „transformiumo“ konstruktas. Kaip jau sakiau, amžinos tik sielos, kaip žuvytės akvariume, kurios lieka net išpylus iš jo vandenį ir pakeistus kitu vandeniu. Baigtinis sielų skaičius, pastoviai persikūnija, pereidamos iš Rojaus egzistencijos į Pasaulio egzistenciją.

1.3 Iliuzijos mokslas ir menas

Bet žinoti reikia ne vien tai. Kodėl aš naudoju mokslą ir laikau kad jis svarbus. Iš tikro, aišku, nėra jokio mokslo, bet yra fizikos programa, kaip kompiuterinio žaidimo fizika. Kosmoso šeimininkai parašo tokią programą ir ji valdo realybės fizinius dėsnius. Ir, norint prieiti prie Kosmoso transformiumo, reikia šią programą iššifruoti, kad galėtum naudotis substancijos

galimybėmis. Tai ir mokslas, ir magija vienu metu, nes abiem atvejais svarbu žinoti tik kodus, ne dėsnius. Šeimininkai leidžia tai daryti, negana to tai netgi Kosmoso realybės viena iš būtinų stadijų, kuri yra technologinė stadija. Mūsų realybėje ji buvo pradėta prieš „kelis šimtus metų“. Patys valdovai žino visą programą, bet žemesnės sielos tai turi išsiaiškinti pačios, su Kosmoso „šviesos injekcijų“ pagalba, kai išrinktiems žmonėms tos paslaptys paprasčiausiai parodomos.

Šitaip galima kurti kosmines civilizacijas, nuo galaktikos iki visatos masto, su teleportacijos, kosminių kelionių, telepatijos galimybėmis ir t.t. Bet tam reikia valdyti transformavimo programą. Pagrindinis pažinimo siekis yra gauti grynos būsenos transformumą jį išprogramuojant ir sukuriant jam savo programą. Taip kuriamos dieviškos magijos technologijos. Tai yra tikrasis ezoterinis mokslas. Žinant šią paslaptį, galima perprogramuoti savo sielos gynybinį/ribojantį apvalkalą ir pamatyti kas yra anapus jo. Vien jausdamas ar žinodamas to nepadarysi, čia reikalingas protas.

Tačiau budinimui – menas labai tinkamas. Nors kartais atrodo, kad gal pati realybė ne visada nori, kad žmonės būtų budinami. Yra kažkoks sąmokslas, dėl kurio tiesa ribojama. Todėl reikia kitiems padėti suprasti šio realybės burbulo logiką, kad galėtų geriau prie šios realybės prisiderinti, suprasdami, kad viskas vien šiuo gyvenimu neužsibaigia, kad reikia suvokti, kad gyvenimų bus daug ir pasirūpinti reikia taip pat ir jais. Viskas vyksta čia ir dabar, bet pasekmės to yra transcendentinės.

Sielos yra apgaubtos Kosmoso substancijos apsauginiu lauku, kuris apriboja jos galimybes ir yra iliuzinės realybės perdavimo apvalkalas. Šis apvalkalas yra kažkas panašaus į kompiuteriu generuotas astralinės projekcijas į iliuzinės sąmonės personas, kurios save įsivaizduoja kaip žmogiškas asmenybes ir charakterius. Šios asmenybės kuria tam tikrą žaidimą šioje realybėje ir realizuoja tą energiją, kurią atsinešė iš anapus. Šis žaidimas yra labai ilgas, dinamiškas ir turi socialinės/moralinės evoliucijos formą, kuri vadinama istorija.

1.4 Kosmoso ir sielos istorija

Istorija yra kažkas panašaus į kompiuterinio žaidimo lygių ir misijų medį, naudojant šiais laikais suprantamą metaforą. Jis yra iš

anksto užprogramuotas ir telieka, atlikus paskirtas užduotis ir misijas, per šį žaidimo medį judėti į finalinę misiją. Bet reikia neužmiršti, kad šita schema yra ne Visa realybė (didžioji), bet tik vieno Kosmoso realybės struktūra. O tokių Kosmosų yra begalybė. Mes esame rangų kažkur per vidurį, dvilypės egzistencijos realybės struktūros Kosmose.

Neištrintos sielos kartais atsimeną, bent intuityviai, apie egzistenciją už savo dabartinio Kosmoso akvariumo.

Pateiktoje schemeje nėra atvaizduota, kad ši realybė turi pereiti per raidos etapus, kaip kiekviena siela atskirai, taip ir bendra struktūra apskritai. Mirtis, tėra pakankamai pastovaus pirminių sielų persikūnijimo iš vienos egzistencijos į kitą transformacija. Mano schemeje tikra mirtis yra tik kūno formos. Sielos nelaikau transformavimo programa, todėl net sunaikinus/išprogramavus realybę, siela lieka. Pirminės sielos ištakos – anapus Kosmoso. Ji „pagaminta“ ne iš transformavimo, bet iš anapusinio Dievo substancijos, kurią sąlygiškai galima vadinti kvintescencija.

Bet sielos pagaunamos į Kosmosą, arba realybės matricą, ir apauginamos transformavimo programų sluoksniais, kurie kuria konkretų žmogų. Konkrečią realizaciją šiame gyvenime vadinu sąmonę turinčia **persona**. Yra daug dalykų kurie ateina iš personos programų, kurią kiekvienas žmogus turi morališkai tobulinti, moralę suprantant ne vien krikščioniškai, bet ir pagal senovės graikus kaip dorybes, kurias yra ne kas kita kaip sielos stiprybės.

Taip pat turime pažinti savo pasaulio programą, šį pažinimą vadinant mokslu, bet suprantant jį ne siaurai techniškai, bet plačiai, apjungiant su ezoterika ir magija. Visų valdžių aukščiausia mokslinė svajonė – išmokti transformumą išprogramuoti ir gauti jį grynu pavidalu, ir parašyti savo „dėsnių“ programą. Nuo to priklauso istorijos pažanga ir atitinkamai „bonusai“. [Pirma bonusų sistema – etika.] Tai yra du pagrindiniai istoriniai varikliai, kurių tikslas vystyti save individualiai ir visą šio Kosmoso realybę, nes tik įvykdžius tam tikrus uždavinius, galima patobulinti jos struktūrą.

Siela nemiršta, ji nesunaikinama, ji tik migruoja „realybės“ viduje ir tarp Kosmosų. Dieviškų galimybių apribojimai pasiekiami per transformavimo uždėtą programinį balastą. Bet šis balastas yra dieviškas planas kiekvienai sielai. Jį reikia pažinti, nepasiduodant jokioms užprogramuotoms iliuzijoms ir sugrįžti iš išorės į tikrą

pirminę savo sielos gelmę, nes tik joje yra tikras žmogus, jo esybė, kuri peržengia šios realybės ribas.

Schemoje tiesiogiai nepavaizduotas Dievas. Jų yra du: Vienas Dievas – tikrovės šeimininkas, pirminė šviesa ir antras dievas – Kosmosų „gubernatoriai“, kurie kuria vietines realybes pirminėms sieloms. „Gubernatoriai“ irgi sudaryti iš kvintescencijos, bet jų paskirtis kitokia nei paprastų pirminių sielų. Galimybės – tai galimybės žinoti visą savo istoriją Kosmose, atsiminti migraciją tarp Kosmosų, ir atsiminti savo būtį Tikrovės Šeimininko Dvasioje, ne sukonstruotoje „realybėje“.

1.5 Individualus laiko egzistencialas

Iš esmės personos sąmonė turi dvi būsenas: būdravimą ir miegą. Šių būsenų metu suvokimas yra skirtingas, tai yra, priklauso skirtingoms realybėms. Laikau, kad vietinėje sistemoje žmogus yra bent dviejų pasaulių mišri būtybė, bet šis įprastas regimas pasaulis dominuoja. Dominuodamas jis nustelbia gilesnį pasaulį, kuriame yra gelminiai sielos sluoksniai, kur laiko struktūros teka visiškai kitaip. Kai sąmonė išsijungia, šis blokuojantis energetinis laukas nustoja slopinti silpnesnius anapusinius signalus ir jie labai išryškėja. Tačiau bėda ta, kad ekranas priimti šiuos signalus nėra gerai išsivystęs ir informaciją formuoja į sapnų tipo fragmentus, kuriuos kartais būna labai sunku suprasti ir interpretuoti, kadangi persona neturi jokios anapusinio pasaulio ir jo laiko patirties.

Manau svarbiausias klausimas yra koks ryšys tarp šių dėmenų mišriame variante. Ar jie vienas kitą įtakoja, ar gali užbėgti vienas kitam už akių ir t.t.? Anapusinės sielos tarpusavyje bendrauja ir keičiasi informacija, ir persona gali apie tai neturėti jokio supratimo. Tad informaciją interpretuoja kaip iš sąmonės ateinančią neaiškią nuojautą. Ta nuojautos informacija gali susiformuoti ir į įvykių paveiksliukus suvokime ir žmogus nelabai supranta, iš kur jie atėjo.

Laikas yra pagrindinė sąmonės savybė šiame pasaulyje, jis yra laikinumo koncentratas, vietinės egzistencijos esmė. Pagal mano įsivaizdavimą, yra dviejų tipų laikai: horizontalus realybės laikas, kaip informacijos srautas arba seka; ir sąmonės laikas, tai tas būdas, kuriuo vertikaliai šis horizontalus srautas sutvarkomas. Iš kur horizontalioje tiesėje pagriebiama informacija ir per kiek laiko ji

sutvarkoma, koks įvedamas lėtinimo arba delsimo, koeficientas, kuris yra realybės iškraipymo laipsnis. Būdravimo metu šis procesas veikia vienaip, o sapno metu viskas veikia kitaip. Tik reikia neužmiršti, kad šiomis būsenomis suvokimas turi reikalą su skirtingais „laikais“.

Procesai nevyksta „šviesos greičiu“:

1. Yra informacijos padavimo laikas/greitis.
2. Smegenų laikas/greitis (biologinis).
3. Suvokimo laikas/greitis.

Laikas sukurtas iš transformiumo konstrukto (dar neradau termino) ir įrašytas į sielai rodomo realybės srauto struktūrą. Pati siela yra gaubiamą transformiumo apvalkų, kurie užprogramuoti pagrindinio srauto struktūrai suteikti tam tikrą formą. Mažasis laikas yra tai, kaip ši transformiumo konstrukta suformuoja sąmoningą persona, kuri yra tik dirbtinis sielos sluoksnis vadinamas įsikūnijusiu „žmogumi“. Yra trys pagrindiniai sluoksniai. Jų gali būti daugiau, bet mano „teorijoje“ viskas atrodo taip. Pats grubiausias išorinis transformiumo sluoksnis yra fizinė realybė. Toliau eina tam tikra energetinė šerdis, kuri atsakinga už mentalinius reiškinius, jausmus, vizijas. Anapusinėje realybėje gyvena kita žmogaus dalis, vadinama anapusine siela, kuri atsiskiria nunykus žmogaus kūnui ir gyvena anapusinėje išgrynintoje egzistencijoje. Ir paskutinis sluoksnis, kuris laisvas nuo transformiumo programuojamų iliuzijų ir yra pirminė siela, tai tikrasis iš Dievo išėjęs žmogus.

Šio pasaulio asmuo, visų šių sluoksnių atžvilgiu tėra dirbtinė persona, kuri užprogramuota tam tikru būdu priimti šeiminių sukurtą iliuziją. Iš šios iliuzijos tenka laipsniškai vaduotis ir taip valyti savo egzistenciją.

Esmė ta, kad šie apvalkalai gali turėti skirtingą realybės dešifravimo programą ir su pagrindiniu srautu tvarkosi ne taip, kaip visų žmonių. Tarkime jeigu užgriebia informaciją iš tokių konstrukto vietų, kurios kitiems žmonėms dar tik „įvyks“ ateityje. Vienų sluoksniai rodo tai kaip dabartį, kitų, kaip kitą laiko tiesės vietą. Kadangi to įprastinėje personos būsenoje negali būti, tai tokie netipiški šokinėjimai po programą dažniausiai išstinka pakitusių sąmonės būsenų metu, pavyzdžiui, sapnuojant, nes reikia suvokti,

kad transformiumas gali būti užprogramuotas ir taip, kad skirtingiems žmonėms informaciją rodytų skirtingai. Ji labai negali skirtis, nes tada žmonės gyventų atskiruose pasauliuose ir negalėtų bendrauti. Bet yra tam tikros ribinės būsenos, kuriose šie skirtingi apvalkalų programavimai pasidaro labai ryškūs.

Reikia suvokti, kad laikas – ne tikrovė, todėl jis neturi jokios absoliučios formos: kokį jo suvokimą užprogramuoja astraliniai šeiminkai, toks ir yra jo suvokimas. Jeigu laiką sietume ne su materija ar fizine realybe, bet daugiau su informacija, tai suprastume, kad informacijos laikinės sekos yra dirbtinis dalykas. Pasaulis yra informacija. Mes gauname ją iš tolesnės vietos, nei kiti, bet mūsų sąmonėje ši informacijos seka yra vaizduojama kaip tikrovės paveikslukas, bet to paveiksluko referentas yra tai, ko kitose sąmonėse dar į paveiksluką nėra suformuota ir tai bus padaryta tik daug vėliau. O mes tai žinome jau *dabar*.

1.6 Tavo kelias

Nereikia žiūrėti su niekuo jokių bendrumų ar atitikimo. Reikia tyrinėti savo apvalkalų programas, kad suvoktume kaip su realybės srautais tvarkomės individualiai. Jeigu jums sapnas kažką rodo, tai pamatote ir kitose vietose ir šis regėjimas „pasitvirtina“, tai tokia jūsų individuali suvokimo struktūra. Ji teisinga, bet nebūtinai reiškia, kad universali. Lyginti su aklaais nėra jokio reikalo.

Kaišiadorys, 2016-02-18

2. Tikrieji žmonės

Jau vien tas faktas, kad žmogus turi sielą ir kūną rodo, kad jis yra dviejų pasaulių būtybė. Tai gali būti sunkiai suvokiama todėl, kad žmogaus sąmonė yra energetiškai pririšta prie fizinio pasaulio ir jai atrodo, kad šis pasaulis yra viskas. Bet tai netiesa. Kad taip nėra, galima suvokti vien iš to, kad įprastinė būseną yra mišri būseną, kur susimaišę fiziniai ir mentaliniai žmogaus impulsai. Tačiau net tas faktas, kad dominuoja fizinė energija, nereiškia, kad žmogus negali išeiti į kitą, gryną, dvasinę dimensiją.

Ši dimensija yra atskiras pasaulis, toks kaip ir fizinių kūnų buveinė. Ją galima vadinti ir sielų buveine, nes joje sielos egzistuoja savo natūraliu pavidalu, nesusimaišiusios su kūnu. Taip pat čia visos sielos susirenka po fizinio kūno mirties ir iš šios vietos vyksta persikūnijimas naujam žmogiškam gyvenimui. Čia siela mato, jaučia, juda, komunikuoja kaip ir fizinis kūnas, nors šios dimensijos dėsniai yra kitokie nei fiziniai, ši tikrovė ne tokia kieta, ji formuojama, arba galima sakyti – morfinė. Kas yra keliavęs per astrales projekcijas, arba išėjęs iš kūno, tas supranta, koks yra skirtumas. Tačiau šis įrašas ne apie tai.

Kadangi mintys, vaizdiniai, jausmai yra kuriami sieloje, tai šioje dimensijoje, matant kitą sielą, tuo pačiu suvokiamas ir šis, vidinis pasaulis, o tai paprastai vadinama telepatiniu ryšiu. Toks išėjimas paprastai daromas dėl dvasinio augimo, bet kiti žmonės kartais siekia kitų tikslų: įgyti galių tam, kad turėtų pranašumą. Tačiau šis pasaulis taip pat turi savo dėsnius ir tvarką ir jį pamačius tie šio pasaulio pranašumai atrodo visai kitaip. Be to, galima pamatyti, kad čia sielų rangai nebūtinai atitinka fizinio pasaulio žmonių hierarchiją, nes žmonės įsikūnija turėdami skirtingus tikslus, ir jie dažnai ne visada tiksliai parodo anapusinę padėtį.

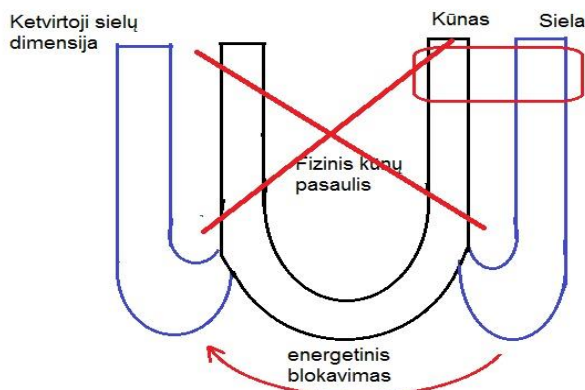
Aš šį straipsnį rašau dėl akiračio išplėtimo tų, kuriems to reikia. Perskaitęs kiekvienas tai pamato pats. Tie kas nepatenkinti savo žinojimu, remiasi šiomis idėjomis, kam jų nereikia – jas atmeta. Tai aišku tikrovės nepakeičia, o ir man neskauda. Čia ne reklama ir aš nieko neprarandu.

Bet kokių atvejų, jeigu galėtų, į kitas dimensijas norėtų keliauti visi. Bet kadangi tai nėra įprasta praktika, rodo, kad šis procesas nėra toks lengvas. Jis ganėtinai sunkus ir eina prieš natūralią tvarką, nes natūrali visgi mišri būseną. Pagrindinė kliūtis astralinei kelionei,

telepatiniam anapusiniam kontaktui yra fizinio pasaulio energija. Norint atidaryti portalą, reikia šį pasaulį pašalinti iš savo sąmonės. Tai įmanoma dviem priemonėmis: pirma priemonė yra meditacija, kurios tikslas nuraminti jusles ir susilpninti fizinės vibracijas; antra miegas, kai juslės išsijungia savaime ir sapno metu veikia transcendentinė sąmonė. Pastaroji priemonė vadinama „sąmoningu sapnavimu“.

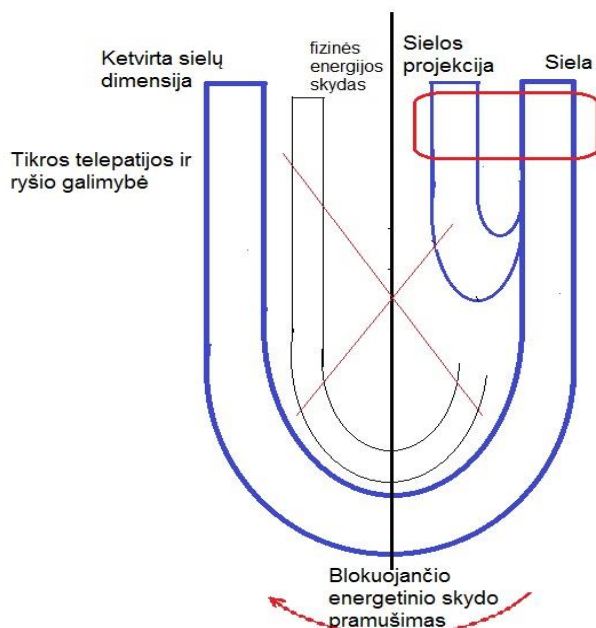
Šių priemonių metu pašalinama pagrindinė kliūtis, kuri yra fizinis kūnas ir fizinis pasaulis, kurį gebant pamatyti kiaurai, kaip rentgenu, būtų matomos kitų žmonių sielos ir tas pasaulis, kuriame jos gyvena.

Patogesnis būdas, aišku, natūralus, bet bėda ta, kad daug žmonių turi apribotą sapnų sąmonę ir, kaip sako, „neatsimena“ sapnų. Neatsiminimas – nėra natūrali būseną, tai rodo, kad yra problemų su sąmonės užgrobimu. Tačiau kas sapnuoja aiškius sapnus, gali išmokti juos valdyti, o per šiuos, pereiti į kitas dimensijas. Dėl jau paminėtos priežasties, miego būseną labai palanki, nes jo metu natūraliai pasišalina kitą dimensiją blokuojantis fizinės energijos skydas. Jis išnyksta ir gali matyti, kas yra anapus jo.

Bet yra viena problema – kelionės gali būti netikros, tik vienos sielos ribose, nes siela turi įsivaizdavimo sugebėjimą. Vadinasi, sapno vizijos gali būti tik sielos projekcijos, kurios neperšoka į bendrą sielų pasaulį, tai yra, anapus savo sielos struktūrų. Kad tai įvyktų, reikia pažvelgti į išorę ir užmegzti kontaktą su kita siela. Tai turi būti įrodyta apsiikeitus informacija ir jos tikrumą patikrinus. Tai ne taip paprasta, nes reikia kad toje pačioje būsenoje būtų abu

žmonės. Nes jeigu fizinis šydas pašalintas tik vieno žmogaus, tai kitą žmogų, su kuriuo bandoma užmegzti kontaktą šis šydas blokuoja. Kad pro jį gebėtų prasibrauti, reikia turėti daug galios. Vadinasi geriausia situacija, kai sąmoningo sapno būsenos yra abu žmonės ir jie vienas su kitu, per sapną bando susisiekti. Apsikeitus informacija, galima prabudus patikrinti ar ji teisinga. Jeigu taip, tai įrodymas, kad telepatinis kontaktas – sėkmingas.

Yra dar viena kliūtis, kurią reikia įveikti. Daug kas sako, kad astralinių kelionių, arba sąmoningo sapno metu susitiko su kitais žmonėmis, netgi su jau mirusiais ir t.t. Bet reikia neužmiršti, kad pavyzdžiui, jeigu tokio išėjimo metu susitakai su koku nors žmogumi, su juo bendravai, gavai informaciją ir t.t., turi žinoti, kad bendravai su to žmogaus anapusine siela. O šio pasaulio sąmonė yra tik šios sielos fragmentas, kuris vadinamas **persona** ir ši persona yra apribotos būsenos, todėl visos savo sielos nemato. Jeigu ir gauna kokią informaciją, ar su kuo nors kontaktuoja per anapusinę sielą, tai persona jaučia tik per sąmonę, nuojautą, vadinasi netiesiogiai. Kitaip sakant, tokiu principu su konkrečiu žmogumi ryšį užmegzti neįmanoma, jis apie šį ryšį nieko nenučiuokia.

Tai paprasta tik tiems žmonėms, kurie turi sujungę visas savo personas, turi išplėstą sąmonę ir mato visą anapusinę savo sielą.

Tokiems žmonėms ryšys su anapusiniu pasauliu atverstas visada. Kitiems reikia specialių treniruočių ir išėjimo anapus priemonių. Meditacija yra geras būdas, bet jis labai sunkus. Daug lengviau kiekvieną vakarą užmigti, nei valios pastangomis, meditacijoje pasiekti transo būseną, kuri yra tik kitas būdas pasiekti tą patį tikslą, kaip ir užmiegant. Nors valdyti savo sapnus – taip pat nelengva. Daug kas įsivaizduoja, kad šį tikslą pasiekė, bet apsigauja dėl to, kad nepasitikrina ar vizijos yra iš sielos vidaus, ar siela sugebėjo pažvelgti į išorę, anapus savęs.

Tam reikia dviejų sąmoningų sapnuotojų, kurie sapne pabandytų užmegzti ryšį, perlauždami energetinį barjerą, skiriančią sąmones ir apsikeistų informacija. Įdomus dalykas, kad vienas su kitu šitaip žmonės bendrauja per anapusinę sielą, tai reiškia, kad turi maksimaliai išplėstą sąmonę ir žino visą savo gyvenimų paslaptį. Tokie žmonės yra tikrieji, „pilni“ žmonės, išsilaisvinę iš savo ribotos personos iliuzijų. Tokių žmonių reta. Tai rodo, kad net įvaldžius sąmoningus sapnus, dažniausiai keliaujama nors ir kitoje dimensijoje, bet tik savo didžiosios sielos ribose. Joje irgi gali *kitų* pastangomis atsispindėti anapusinė informacija, bet tai tik viena darbo dalis, tai neužbaigtas darbas, nes sielos akys nėra atmerktos, jos nemato to, kas yra aplinkui.

Personos gniaužtuose gyvenantys žmonės yra valdymo programos nelaisvėje. Ta programa gali būti primesta arba prisiimta savo laisva valia, priklausimai nuo to, kokių uždavinių siekiama įsikūnijimu. Toks išėjimas yra kažkas panašaus į išprogramavimą ir jis eina net prieš pačio žmogaus sielos valią. Tai būna personos kaprizas, noras pasirodyti ar įgyti galių. Bet kita vertus, šis apribojimas dažnai būna nenatūralus. Ir kelionių po kitas dimensijas galimybė yra laisvės siekimo išraiška.

Žinant mechanizmą – tai, kaip iš principo tai veikia – kam įdomu – gali išbandyti. Galima naudoti sąmoningo sapnavimo technikas, bet turint jau mano aprašytą tikslą: pašalinti pagrindinę išėjimo anapus kliūtį, kuri yra fizinio pasaulio energetinis šydas. Galima paieškoti ir kitokio šio tikslo pasiekimo būdo, bet čia kiekvienas žmogus sprendžia savo nuožiūra.

Kaišiadorys, 2016-02-08

3. Viso žmogaus modelis

3.1 Kodėl reikalinga savigyna

Dauguma žmonių sutaria, kad jie sudaryti iš sielos ir kūno. Galimos įvairios šio klausimo variacijos, nuo idealistinio subjektyvizmo iki grubaus materializmo. Idealistinis subjektyvizmas tvirtina, kad žmogus yra tik sąmonė, savo viduje susikurianti fizinio pasaulio iliuziją. O materializmas teigia, kad žmogus yra tik fizinis kūnas, o siela yra tik žodis prie šio kūno, tai yra, kūno susiskurta iliuzija. Daug kas šiame ginče užima vidurio poziciją, tarp sielos ir kūno suabsoliutinimo, nepaisant ko, vis tiek pirmenybę teikia sielai. Iš šio ginčo išplaukia klausimai, koks yra kūno ir sielos likimas pasaulyje, kuriame jie atsirado?

Dėl kūno likimo daug problemų nekyla, nes tai kaip jis atsiranda, vystosi ir nunyksta, žino kiekvienas, nes tai patiriama pasaulyje, kuriame gyvename. Tai apibendrinama teiginiu, kad žmogus mirtingas, nes mirtingas jo kūnas. Ar šiam mirus kas nors lieka, yra nesibaigiančių ginčų objektas. Kodėl kūnas mirtingas atsako mokslininkai. Taip yra dėl dviejų priežasčių: tokia yra genetinė programa, kuri programuoja kiekvieno organizmo biologinį laikrodį. Kita priežastis yra ta, kad kūnas yra mechanizmas, sudarytas iš sandaros ir proceso. Procesas, vadinamas medžiagų apykaita, yra kiekvieno gyvo organizmo pagrindas. Negana to, procesas palaiko sandarą. Kai gyvybės biologiniam amžiui pasibaigus procesas nutrūksta, pradeda irti ir sandara. Tada sakoma, kad kūnas yra. Visa kas iš jo lieka yra tik užkonservuota, negyva fosilija.

Taigi, kūno likimas – žinomas. Dabar galima paklausti, o koks gi sielos likimas? Ar ji irgi yra „organizmas“ (organas), sudarytas iš sandaros ir proceso? Ar ji irgi yra tik mechanizmas, kurio veikimui sustojus, sustoja ir sielos gyvenimas? Man žinomos dvi sąmonės teorijos. Viena sako, kad sąmonė yra būseną, kuri atsiranda paprastai nesąmoningoje substancijoje, kai išpildomos tam tikros sąlygos. „Būsena“ reiškia, kad ji gali atsirasti ir išnykti, kad sąmoningumas nėra pagrindinė egzistencijos forma, tik šalutinis fazinis būvis. „Būsena“ taip pat reikštų, kad yra mechanizmas, kuriuo ją galima sukelti, bet tuo pačiu ir sunaikinti. Pati tikrovė, išeitų, nesąmoninga, tik tam tikrose izoliuotose vietose gali

sukonstruoti tokią atspindinčią struktūrą, vadinamą ekranu. Tai reikštų, kad yra sandara ir procesas. Taip pat, kad sandara priklauso nuo proceso kaip kūne: pasibaigus procesui, pradėtų irti ir sandara ir substancija pereitų į fundamentalesnį stovį. Kūnas, pavyzdžiui, suyra į molekules ir atomus.

Antra sąmonės teorija teigia, kad sąmonė yra substancija, kurios ekraniškumas ir gyvumas yra pirminė būseną. Tai reikštų, kad tai nėra iš kažko kito atsirandančios savybės. Substancija yra fundamentali realybė, iš kurios viskas sudaryta, taip pat ir gyvos būtybės. Jeigu tikrovė savo pirmame lygyje yra sieliška ir neredukuojama į dar fundamentalias būsenas, tai reikštų, kad iš tokios substancijos sudaryta siela, o atitinkamai ir žmogus – neišnyksta. Jo siela būtų nemirtinga. Siela ir sąmoningumas, išeitų, yra daug daugiau nei suvokimas arba nesuvokimas, būdravimas arba miegas, kažkas, kas šias dvi būsenas aprėpia ir visada egzistuoja šalia mažojo sąmoningumo, kuris yra jausmas galvos srityje. Tai įprastą žmogų peržengianti realybė, kuri turi savo specifinį gyvenimą, kuris išeina už įprasto pasaulio egzistencijos ribų. Dauguma dvasinių ieškotojų ir siekia pažinti kaip tik tokią savo esmę.

Pagal pastarąją teoriją išeitų, kad žmogus yra dviejų pasaulių būtybė ir savo gyvenimo rėmuose yra kažkas panašaus į mišrią egzistenciją. Į šį mišrumą įeinama gimus ir iš jo išsilaisvinama atmirus kūnui, kuris nunyksta, o siela pereina į kitą egzistencijos plotmę, kuri transcenduoja šį pasaulį. Tačiau čia yra įvairios galimybės, nes gyva siela siaurąją prasme yra priklausoma nuo tam tikros „medžiagų apykaitos“, kuri palaiko gyvybinę sielos energiją. Šiai medžiagų apykaitai pasibaigus, sielą gali apimti kažkas panašaus į hibernacijos procesą („žiemos miegas“) ir neaišku kiek jis trunka ir ar ji gali įgyti naują gyvenimą mišrioje būsenoje, tai yra, gauti naują kūną, arba kitaip sakant – užsiauginti. Gal iš sielos irgi lieka tik jos energetinės sandaros fosilija, kurioje nors ir išsaugoma kažkokia informacija, bet tai nėra gyva siela. Visus šiuos klausimus atsakyti galima tik įminus šios tikrovės paslaptis.

Pirmas mokslo klausimas, kaip padaryti sielų pasaulį matomą. Naudojant Feynmano diagramą matymą galima atvaizduoti kaip apsikeitimą energija. Vadinasi reikalinga surasti procesą, kuris leistų išnaudoti fizinio matavimo instrumento ir gnostinio lauko apsikeitimą energijos kvantais. Šis mechanizmas

leistų sukurti ekranus, panašius į akies, kuriuose būtų įmanoma parodyti sielų pasaulį „tiesioginėje transliacijoje“. Taip būtų galima atskleisti ir jos sandarą ir pagrindinį procesą, kuris yra informacijos įsisavinimas ir jos suformavimas į reprezentacijas, kurios yra šio ir vidinio pasaulio fenomenai, daiktai ir mintys. Tai būtų ir teigiamas poslinkis, bet tuo pačiu ir pavojus. Kadangi kūnas silpnas ir apribotas, tai iš žmogaus kylantis blogis taip pat visada turėjo apčiuopiamas ribas. O neribotų sielos galimybių atskleidimas galėtų padaryti neribotą ir iš jos kylantį blogį. Todėl mokslą vystyti būtina, kad jis neiškovotų per didelių pranašumų atsидūręs netinkamose rankose.

Vienas iš tokių blogių, kurį sukuria sąmonės paslapčių pažinimas, yra psichotroninė technika. Piktavaliams žmonėms jos padeda primesti savo iškreiptą suvokimą ir sukurti sielų kalėjimą technologinėmis priemonėmis. Tuo pačiu sukurti ne laisvės, bet vergovės karalystę, kurioje sieloms paneigiama teisė gyventi pagal savo prigimtinius impulsus. Tai gali būti neįprasta, neįtikima, bet visai įmanoma. Nes kaip ir fizinis, taip ir gnostinis pasaulis gali būti pažintas, jis gali turėti savo mokslą ir jame galima kurti technologijas, kurios būtų tinkamos tiek sielų išlaisvinimui, tiek jų pavergimui. Galima manyti, kad blogis kyla iš kūniškos žmogaus prigimties, nes kūną reikia saugoti, dėl jo kovoti ir ši kova dažnai fiziniame, gamtiniame pasaulyje prasilenkia su morale. Nebrandžios sielos, nesuprascamos, kad jos nemirtingos ir kad išteklių gnostiniame pasaulyje pakanka visiems, gali pamėginti kūno pasaulio logiką perkelti į sielų pasaulį ir panaudoti šią logiką blogam tikslui.

Pažinimas iš šio pasaulio perspektyvos perkelia ir kūno logiką, todėl nesupranta, kodėl sielos pavergimas yra nesusipratimas. Sielų pasaulyje galioja visai kiti dėsniai ir ten nevyksta jokia kova už būvį. Ten nereikia nieko įveikti konkurencijoje, nereikia dirbti, kad prasimaitintum ir išgyventum. Pažinimas turi visai kitą prasmę, ne galios išplėtimo. Galia yra fizinio pasaulio ir fizinio kūno sąvoka; valdžia yra tai, kas su sielų pasauliu niekaip nesuderinama. Nepaisant to, žinios atsидuria ribotų sąmonių dispozicijoje ir šios sąmonės, nesuprascamos ką daro, eina prieš nusistovėjusią tikrovės tvarką ir prieš žmogaus prigimtį. Iš dalies žmogų veda smalsumas, bet kita vertus, neretai mokslininkų pastangų varikliu tampa

pagrindinės žmogaus ydos: garbėtroška, savanaudiškumas, amoralumas, valdžios troškimas bet kokia kaina ir t.t.

Todėl matome, kad kilnus tikslas pažinti šios tikrovės ir žmogaus paslaptį, išsigimsta ir virsta savo priešybe. Mokslas tampa blogio įrankiu ir žmogaus laisvę sukaustančiomis grandinėmis. Žmogus nemirtingas, nes kyla iš pačios šios tikrovės gelmės. Tačiau tai ir didelė atsakomybė, nes nemirtingumas padaro nemirtingomis ir žmogaus ydas. Todėl galima spėti, kad paslaptis gaubia šias realybes ne šiaip sau, reikalinga peršokti per tam tikrą dvasinio išsivystymo kartelę, kad mokėtum su tomis priemonėmis, kurios įdedamos į rankas, tinkamai elgtis. Žmonijos pagrindinė problema yra ta, kad kai kuriems mokslas į rankas įdėdą žinias, kurių jie iš tikro neverti ir neturėtų žinoti kas yra žmogus, kas yra jų siela ir kaip šis sielų pasaulis veikia. Bet jeigu taip atsitiko, tai vienintelė išeitis yra padaryti, kad šias paslaptis sužinotų kuo didesnis skaičius žmonių, kad šiuo skaičiumi būtų galima nukenksminti blogį.

Ką daryti, jeigu pamatai, kad nusikaltėlių grupuotė apsiginklavo galingais ginklais? Kaip nuo jų apsiginti? Manau, geriausias kelias – apginkluoti tais pačiais ginklais kuo daugiau savigynos būrių. Šis mano tinklaraštis siekia kaip tik tokio tikslo. Žinios yra galingas ginklas, naudokite jį tinkamai.

3.2 Anapus kūnų pasaulio

Gnostinio ir fizinio pasaulio susijungimą galima palyginti su riba tarp vandenyno ir dangaus pasaulių. Vandenyno vanduo yra fizinės, tankios substancijos analogas, kuris turi savo kosmosą, kuris apima visą okeaną. Tuo tarpu dangus yra dvasinis pasaulis, kuris daug retesnis ir subtilesnis už vandenį ir turi savo pagrindinį šviesulį, kuris vadinamas saule. Žmogus atsiranda ant ribos tarp šių pasaulių, vandens paviršiuje, kur prie fizinių smegenų prisijungia siela, tarnaujanti kūnui visą žmogaus gyvenimą. Kai įvyksta šis susijungimas, sielos subtili substancija gali panirti ir daug giliau į fizinę realybę, bet yra joje kaip tam tikras energetinis burbulas, visur lydintis žmogaus kūną. Kūnui mirus, šis burbulas atsiskiria ir pakyla į dangų, išsivadavęs iš fizinio okeano traukos. Tai reiškia, kad yra du kosmosai, du pasauliai, vienas kurių priklauso fiziniam kūnui, o kitas – dvasiniam.

Toks pasidalinimas į du pasaulius, kurių riboje gimsta žmogus, galioja bent jau planetos biosferos ribose, nes kad atsirastų sąmonė, turi būti gnostinės energijos burbulas, gaubiantis visą planetą, iš kurio sąmoningumo syvus semiasi visos planetos gyvos būtybės. Šis dvasinis pasaulis persmelkia fizinį planetos pasaulį ir yra vietinis sielų kosmosas, kuris ribojasi su fizine energija taip, kad vandenynas ribojasi su dangumi. Bet tarp jų yra neperžengiama praraja, nes fiziniame pasaulyje gyvybė yra organinės formos, o dvasiniame – tik energetinės. Akivaizdu, kad energetiniai kompleksai daug ilgaamžiškesni už organines ląsteles.

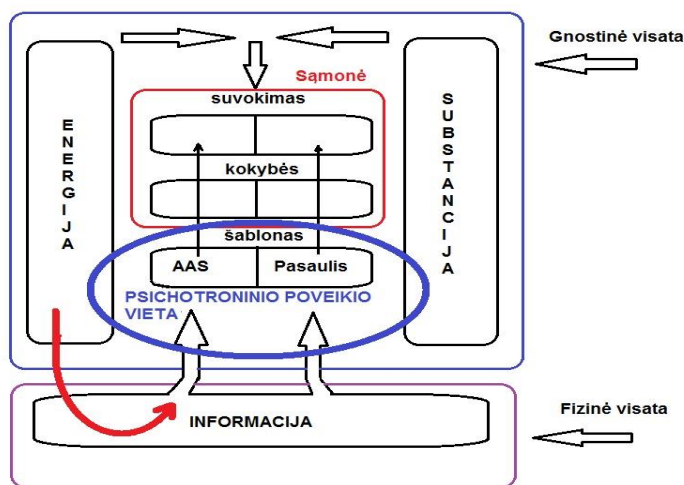
Kaip jau buvo galima suprasti, sielą būtina atskirti nuo sąmonės, nes pastaroji yra tik viena iš sielos būsenų. Visi žinome, kad siela gali būti ir nesąmoninga ir kad anapusinėje būsenoje, ji ilgą laiką gali paprasčiausiai hibernuoti, kol vėl gauna kūną šiapusinei egzistencijai. Tada ji kaip jau buvo aprašyta panyra į fizinio pasaulio vandenyną ir ten gyvena kaip anapusinės energijos „oro burbulas“. Tada smegenys sukuria sąmonę ir sąmoningą reprezentaciją, naudodamos sielos substanciją. Čia atsiranda asmuo, charakteris, protas, jausmai arba tai, ką psichologai vadina šiapusine persona. Ji yra pastovi tiek, kiek pastovi lieka smegenų struktūra ir tas pasaulis, kuris supa žmogaus kūną. Tačiau gelminis viso to pagrindas yra nemirtinga siela, kuri ateina iš visai kito pasaulio ir yra pagaminta iš nevietinės substancijos. Kitaip sakant, galima tvirtinti, kad sąmonę kaip būseną gamina smegenys, o sielos negamina niekas.

Akivaizdu, kad kūnas mirtingas todėl, kad jis sudarytas iš ląstelių, kurios turi maitintis, atsistatyti, daugintis ir t.t. Šiems procesams nutrūkus, pradeda nykti ir ląstelės ir iš jų sudaryti daugialąsčiai organizmai. Bet jeigu ląstelę palyginsime su atomo struktūra, tai pamatysime skirtumą – atome nevyksta jokia medžiagų apykaita ir todėl jis daug ilgaamžiškesnis už ląstelę. Dabar šį principą perkėlę į sielą, turėtume suprasti, kodėl ši yra tokia patvari ir ilgaamžė. Todėl, kad ji ne organinė, ne organas kaip smegenys, tad net šioms išnykus, ji nesuyra. Jos vidinę struktūrą palaiko tam tikros kvantinės jėgos, o kompleksų procesams energija gaunama natūraliai iš gnostinės aplinkos. Sielos vienetas, kurį vadinu kompleksu, labiau panašus ne į trumpaamžę ląstelę, bet į atomą, kuris yra labai patvari energetinė struktūra.

Siela gali natūraliai judėti, keistis su aplinka informacija, bet visai kitaip nei fiziniame pasaulyje. Sielą galima laikyti kažkuo

panašiu į energetinę amebą, kuri natūraliai egzistuoja gnostinėje substancijoje ir neardoma jos kenksmingų veiksmų, kaip yra ardomas kūnas. Ši energetinė ameba prilimpa prie fizinio kūno žmogui gimus ir užsiaugina asmenybės struktūrą, kuri padeda kūnui egzistuoti fiziniame kosmose. Ji reguliuoja substancijos reikalingos konstruoti sąmoningumui, nenutrūkstamą srautą, kuris yra sielos išikūnijimo pagrindas. Sielos gali būti skirtingos, su skirtingomis užkoduotomis galimybėmis ir be to priklauso nuo to, su koku biologiniu kompiuteriu sujungta. Yra galybė visokiųjų išikūnijimo galimybių, tačiau kuo žemesnio rango išikūnijimas, tuo jis trunka trumpiau ir su šita apribota būkle nei viena siela nėra surišama per daug ilgai. Tai yra sielos nėra kankinamos fiziniu pasauliu. Ypatingai ribotos būklės trumpa kelias dienas arba kelias savaites, pagal žmogaus gyvenimo trukmę. Ilgiausias išikūnijimas, aišku, yra į žmogų. Jis paklausiausias biologinis „kompiuteris“.

Žmogaus struktūrą galima pavaizduoti tokiu paveikslu.

Remiantis šia apibendrinta schema, galima modeliuoti žmogaus dvilypės, mišrios egzistencijos struktūrą ir pagal ją kurti mokslinę žmogaus teoriją, ieškant eksperimentų, kuriais būtų galima patvirtinti hipotezių teisingumą. Šioje schemoje yra du sluoksniai, pagal tai, kas jau buvo rašyta apie gnostinę sielą ir fizinį kūną pasaulį. Tada yra išorinis apvalkalas, kuris turi substancijos, energijos ir informacijos kategorijas, kurias labai lengva paversti parametrais ir sustatyti juos į lygtis. Tada šio karkaso viduje

atsiranda šerdinė struktūra, kurią sudaro a) šablonas, į kurį paduodama informacija, b) kokybės, kurios suteikia informacijai juslines ir semantines formas ir c) suvokimas, kurios centre yra daikto ir minties sąmoningos reprezentacijos. Dalis informacijos ateina iš gnostinių-fizinių struktūrų, formuojančių autonominės aktyvumo sistemos (AAS) asmenybės šabloną ir iš išorės iš transcendencijos, kurią aš vadinu pirmine tikrove.

Psichotroninis poveikis dažniausiai taikiniu renkasi šablono lygmenį, nes jame vyksta pagrindinis informacijos surinkimo ir formavimo procesas. Kitaip sakant, dauguma psichotronikos priemonių, ypač labai primityvios, renkasi poveikį smegenims, o gelminių sielos struktūrų nepaliečia, nepaisant ko gali visiškai per smegenis kontroliuoti šiapusinį kūną. Kaip su tuo kovoti, man yra aktualiausias klausimas. Galima pavieniui ieškoti stiprybės savo vidinėje šerdyje, stengiantis įveikti užgrobtą biologinio kompiuterio primetamą programą. Galima bendrai sukurti pasipriešinimo organizaciją ir apsiginkluoti tomis pat priemonėmis kaip nusikaltėliai ir pradėti bendrai vystyti gynybos sistemą. Pradžioje kančios gali būti labai didelės, bet kuo daugiau praėina laiko, tuo aiškiau pamatai, kad net pačias fantastiškiausias technologijas turintys nusikaltėliai iš esmės yra labai riboti.

Kaišiadorys, 2016-03-06

4. Tarpdimensinės kelionės

4.1 Gravitacijos įveikimas

Prie žemesnių dimensijų žmogų pririštą laiko traukos jėgos. Nors žmogų sudarančios energijos priklauso keliems pasauliams, jos į kietą kamuolį surištos dėl tokios tarpdimensinės gravitacijos, kurios centras yra fizinis pasaulis. Tačiau ši trauka nėra absoliuti, nes turi ribas ir slenksčius, kuriuos peržengus ji jau nebegali išlaikyti mišrios būsenos vientisumo. Šis iširimas gali būti galutinis ir laikinas. Galutinis įvyksta tada, kai baigiasi gyvenimas mišrioje būsenoje, o laikinas nepanaikina šios egzistencijos visiškai, bet leidžia išeiti į kelionę. Po tokios kelionės visada yra galimybė sugrįžti. Tokios yra ne „kosminės“, bet tarpdimensinės kelionės, kurias galima laikyti žmogaus lokaliniu tikslu. Sąmonė, viena vertus, gali būti lankoma, tada savo ekranuose nereikia daryti nieko, bet gali ir pati lankyti kitų dimensijų pasaulius, parsinešant visus ten patirtus įspūdžius. Tam reikalingos treniruotės, vadinamos meditacijomis ir yra dirbtiniai būdai, apie kuriuos nekalbėsiu.

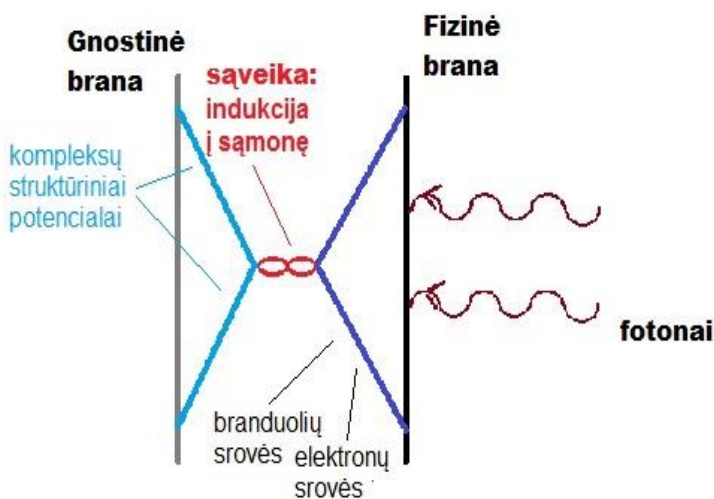
Pasiekus tokį lygį, tampa aiškios žmogaus sąmonės paslaptys, nuo akių nukrenta šydas ir leidžia pasirinkti tokį savo gyvenimo kelią, kuris labiau atitinka žmogaus prigimtį. Šiuo keliu galima eiti individualiai. Nors tai ir neišvengiama, nes ant savo pečių kitas vis tiek nenuneš. Bet galima surinkta informacija dalintis. Dauguma žmonių stoviniuoja prie durų, kadangi jų nemato arba dėl kokių nors priežasčių negali įeiti į tikrąjį pasaulį. Nors ieškojimai ir atradimai yra savarankiškas darbas, tačiau yra galimybė patirti dalintis. Tie, kas praėjo, šiuo procesu dalinasi, kad tai lengviau būtų kitiems. Yra visokių žmonių ir visokių kelių – tad kiekvienas renkasi savo. Galima tik palinkėti, kad kiti metai būtų proveržių metai, kurie atvers kiekvienam naujas galimybes realizuoti ne falsimuliakrinę, bet tikrąją savo prigimtį.

Kelionė mišrioje būsenoje būna apribota; kuo labiau apribotas kūniškumas, tuo labiau šitas ribotumas pasireiškia. Pirmiausiai dėl to, kad per substanciją keliauti neleidžia kūno arba dvasios silpnumas, kurio pagrindinė forma – galimybė išlikti toje aplinkoje arba prisitaikymas. Kūnas gali egzistuoti ne bet kokioje terpėje, taip pat sąmonė turi savo natūralią aplinką, iš kurios išeiti negali.

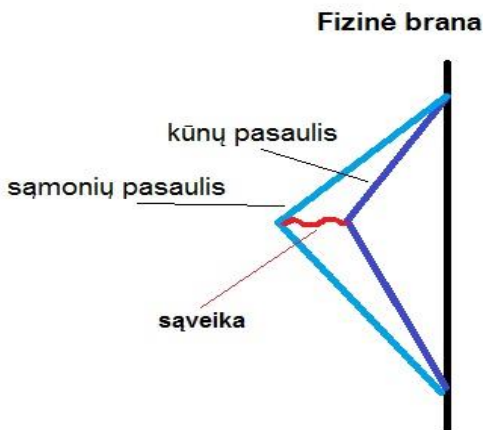
Natūrali aplinka pirmiausiai yra pati dimensija, kurios substancija yra esinys, tada tam tikra ribota terpė dimensijos viduje. Tad reikia proveržių keliose vietose, iš natūralios vidinės aplinkos ir iš prigimtinės savo dimensijos. Tai priklauso nuo to, kokio tipo „augalas“ yra žmogus ir keliuose sluoksniuose įsišaknijusi žmogaus energetinė šaknis. Šaknis tarp dimensijų yra todėl, kad visos būtybės kyla iš Šaltinio, o šaltinis apima visas dimensijas. Todėl žmogus natūraliai turi galimybę būti visur, nors jo energetinis branduolys yra fizinis ir sąmonių pasaulis, ypač mišrioje būsenoje.

Lokali žmogaus struktūra gali būti pavaizduota įvairiai. Vienas iš būdų yra Feynmano diagrama, kurioje parodyta dvisluoksnė žmogaus sandara. Šioje diagramoje tiesiomis linijomis matome pavaizduotas dimensijas („branas“), laužytomis linijomis pasaulius arba kosmosus, toliau kvantus ir sąveikos mechanizmus. Žmogų galima vaizduoti dviem būdais: pirmas yra vienadimensinis, kai sąmonė ir kūnas susidvejina tame pačiame pasaulyje; ir antras, kai sąmonė ir kūnas priklauso skirtingiems pasauliams, tarp kurių gali užsimegztį sąveika.

Sąmonės Feynmano diagrama

Vienadimensinis žmogaus pasaulis atrodytų taip:

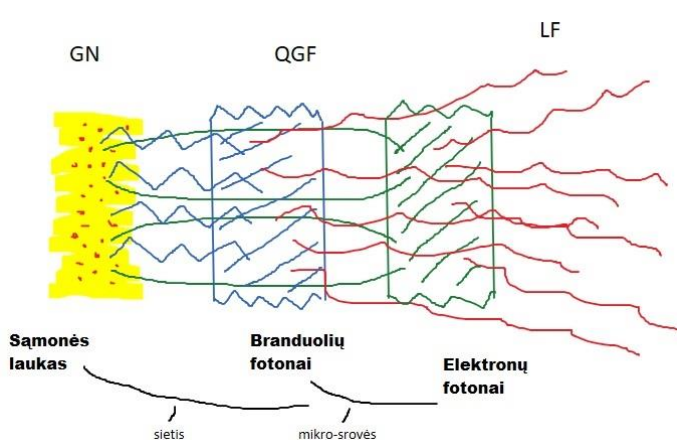
Keliais žodžiais apibūdinant skirtumą, vienadimensinė sąmonė būtų tik organo kuriama būseną, o dvidimensinė sąmonė yra lokali arba nelokali substancija. Būseną atsiranda ir išnyksta, nes turi savo mechanizmą, o substancija pastovesnė, nors taip pat savo sudėtingose formose turi susiejimo ir iširimo mechanizmą.

4.2 Psichotronika kaip kliūtis

Šioje knygoje kalbu ne vien apie sąmonės paslaptis, bet ir apie juodojo transhumanizmo naudojamas slopinimo technologijas. Šios technologijos yra žinių apie žmogaus prigimtį panaudojimas prieš jį patį, vietoj to, kad būtų siekiama padėti, sustiprinti arba išlaisvinti. Tai technologinė nelaisvė, kurią primeta žmonijai blogio keliu nuėjusios grupuotės. Tai nėra „natūralus“ civilizacijos kelias, nors industrinė ir technologinė civilizacija mums atrodo savaime suprantama. Nesigilinant į psichotronikos subtilųjį mechanizmą, jį galima palyginti su hidroelektrine, pastatyta ant upės. Laisva upė, tai natūralus, nevaržomas, laisvas neuronas ir mikrosrovės, kaip kaip vidinis procesas. Tačiau ant jo uždedama dirbtinė struktūra, kuri vadinama užtvanka ir vandens srovė naudojama energijai gaminti. Technologija kontroliuoja srovės greitį, tūrį, vandens lygį ir t. t. Natūralus savireguliacinis procesas sunaikinamas, upė paverginama. Kažkas panašaus padaroma ir su žmogumi, naudojant jo valdymo psichotronines technologijas. Mano tikslas – ieškoti būdų kaip tokią technologinę vergovę pašalinti. Iš prigimties žmogus yra laisvas, o nelaisvę jam atneša kiti žmonės. Vienas iš

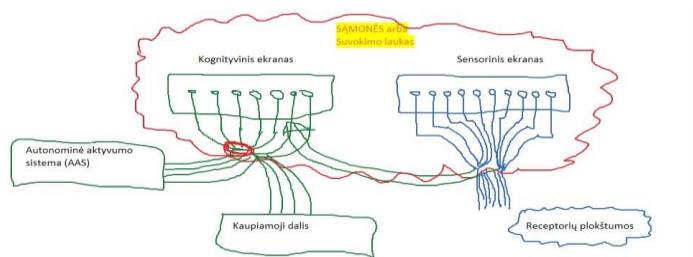
nelaisvės šaltinių yra protas, galintis sukurti mokslą ir technologijas. Bet mokslas gali pavergti, o gali ir išlaisvinti.

Šiek tiek detaliau fotoninės psichotronikos mechanizmą galima pavaizduoti taip:

Įeinančiais fotonais valdomi įvairūs sluoksniai, nuo paviršinių, gilesnių ir pačių giliausių, kurie vadinami sąmone, arba gnostiniais laukais. Pirmas procesas yra mikro-srovės LF sluoksnyje, antras procesas yra mikro-srovės QGF sluoksnyje ir galų galia iš čia įvyksta indukcija į GN sluoksnį, kuri laikoma sąmoningais morfizmais, subendrina ir susumuota informacija. Tai įmanoma todėl, kad yra natūrali sietis su elektronų ir branduolių sluoksniais. Procesas dvikryptis: sąmonė atspindi mikro-sroves ir sąmonė pati gali jas generuoti, šitaip, galutiniam rezultate skleidama mėlynuosius arba žaliuosius fotonus, kuriuos galima sugaudyti ir su dekodieriais dekoduoti.

Tarus, kad tokio valdymo nėra arba jis nuosaikus, galima užsiimti savo sąmonės tobulinimu ir paslapčių pažinimu. Kokia yra starto pozicija? Ir kokios yra pradinės sąmonės struktūros, nuo kurių analizės reikia pradėti savęs pažinimą? Paveikslukas nelabai gražus, bet kadangi jokių įmantrių braižymo priemonių nenaudoju, o svarbi tik pati idėja, tai manau tiks ir toks. Tik reikia žiūrėti ne į „grožį“, bet į norimą perteikti principą.

Geriau išsižiūrėję, manau skaitytojai atpažįsta sąmonės energetinio branduolio dalis, kurias jau daug kartų aprašinėjau. Pagrindas yra ekrano principas, kuris naudojamas sensorinio paveiksluko kūrimui (mėlynas) ir kognityvinių paveikslukų surištos sistemos atvaizdavimui (žalias). Svarbiausias žmogaus atributas, aišku, yra kognityvinis ekranas, kur informacija teka iš trijų šaltinių: sensoriumo, kaupiamosios dalies ir autonominės aktyvumo sistemos (arba asmenybės branduolio). Kognityvinius morfizmus suriša raudonai pažymėtas mazgas, kurį valdyti labai svarbu, nes jis praleidžia viską, kas patenka į kognityvinį ekraną. Šita vieta dažnai būna psichotroninio slopinimo vieta, dėl ko sąmonė tampa „tuščia“, t. y., be sensoriumo joje nieko nėra. Ekranas yra ta „mišrumo“ vieta, kur gnostiniai laukai įauga į fizinį pasaulį ir tampa prie jo prirakinti. Norint keliauti, nuo šios mišrios būsenos ir ekranų būtina atsikabinti. Bet neužtenka panirti vien į fantazijų pasaulį, nes čia yra kognityvinis ekranas, kuris taip pat vietinė mišri būseną, neleidžianti peršokti į kitadimensinius pasaulius. Šiuos ekranus galima naudoti tik tada, kai sugrįžai ir reikia formų, kuriomis būtų galima perteikti savo patirtis. Tada naudoji sensorinius ir kognityvinius simbolius, ženklus, kalbas ir panašias priemones.

Ekranų pikseliai yra tarsi mažyčiai kabliukai, kurie išsvirkščia į gnostinį lauką savo informacijos porciją, bet tuo pačiu ir pririša žmogų prie ribotos vietinės būsenos. Jeigu ši būseną netenkina, galima ieškoti būdų, kaip tapti jos šeimininku.

Kaišiadorys, 2015-12-31

5. Apie šviesą tamsoje

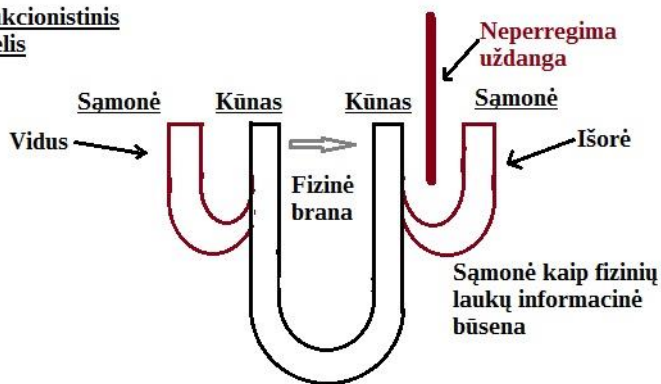
Šiame straipsnyje pamėginsiu paaiškinti kelias ezoterikoje ir religijose sutinkamas sąvokas, kurios yra susijusios su telepatijos teorija. Šioje teorijoje kalbama apie žmonių telepatijos įmanomus modelius, kurie nukopijuoti nuo pilnai telepatinės rūšies gebėjimų mechanizmo paaiškinimo. Tos sąvokos yra „nušvitimas“, „trečios akies atidarymas“, „aiškiaregystės dovana“ ir t. t. Imant konkretų mechanizmą, tai yra ne kas kita kaip telepatinis „apsukimas“, kurio dėka žmogaus sensoriumas panyra į kito sluoksnio pasaulį. Tai gali atrodyti keista, neįtikėtina, neįprasta, bet tik todėl, kad pakitusi sąmonės būseną yra kitokia nei įprastinė, ir jeigu žmogus neturi patirties arba informacijos, sunku tokiomis galimybėmis patikėti, ypač tada, kai jis būna įtikėjęs propaganda. Įprastinė sąmonės struktūra yra sąmonė-kūnas-kūnas-sąmonė, kuri aprašo būseną, kai žmonės sąveikauja tik per savo kūnus. Apsukta būseną, kuri nušviečia sensoriumą, yra kūnas-sąmonė-sąmonė-kūnas. O jeigu kalbėtume apie kitokius nušvitimus, ne tik apsukant fizinę ir gnostinę braną, tai įmanomas ir pakilimas, kuris pasiekiamas įvairiomis ezoterinėmis praktikomis. Kadangi tie sluoksniai man nežinomi ir nepasiekiami, nes aš nesu „pakilęs“, juos žymėsiu tik skaičiais tam, kad parodyčiau principą. Formulė yra kūnas-sąmonė-3-3-sąmonė-kūnas. Šioje formulėje matome, kad kai žmogus įeina į transą, jo sąmonėje įsijungia 3 sluoksnio režimas, kurį galima laikyti, kita dvasine dimensija. Tačiau šis straipsnis ne apie tai, čia kalbėsiu tik apie pirmo ir antro sluoksnių apsukimą, kuris reikalingas telepatijos gebėjimui. Nesakau, kad kiekvienas žmogus gali tą padaryti. Kai kurie gali tikrai ir, aišku, gali ne-žmonės.

Tokio principo pagrindas yra laukų teorija, kurioje daroma prielaida, kad visi fundamentalūs laukai yra begaliniai ir turi savo kosmosą. Iš šių laukų sudaryti tikrovės sluoksniai yra pasauliai, kuriuose galima turėti „regėjimo“ sugebėjimą. Reikia tik pasiekti, kad jie būtų perkelti į žmogaus rodomąją sąmonę, kurioje būtų susieta šių sluoksnių aplinka. Kalbant apie telepatiją, tai yra minčių, jausmų, vaizdinių, atminties sankaupos, kurios atsiranda ne uždaroje rodomosios sąmonės kapsulėje, bet tam tikroje išplėstinėje aplinkoje, kokioje, pavyzdžiui, yra ir kūnas. Čia žmogus gali matyti savo kūną, kitų žmonių kūnus, daiktus ir surinkti bet kokią jį dominančią informaciją. Tokie patys kūnai savo pasaulyje yra ir

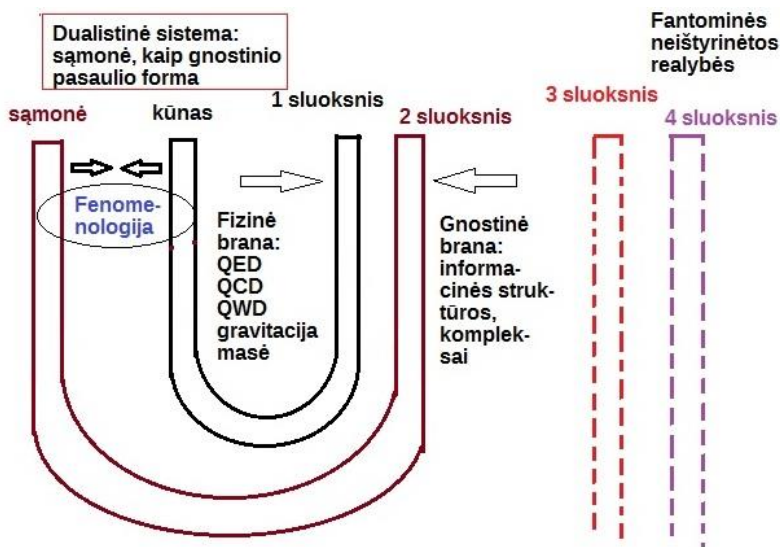
mintys, tik įprastinėje sąmonės struktūroje jie yra uždaryti. Kad jie atsivertų, arba sąmonėje įvyktų nušvitimas, reikia įvykdyti veiksmą, kurį aš sąlygiškai vadinu apsikimu. Čia nėra jokios mistikos – apsikimas yra sluoksnių savo smegenyse apsikimas, gnostinio pasaulio perkėlimas į savo sensoriumą, po kurio jis nušvinta, atsidaro trečia akis. Savo sąmonės struktūrą pakeisti nėra taip paprastą, todėl siūlau neįsivaizduoti, kad šį tikslą pasiekti labai lengva – jį pasiekia tik vienetai, kaip vienetai pasiekia nušvitimą. Ir tam reikalingas ne įprastinis bet specialiomis treniruotėmis pagrįstas gyvenimo būdas, panašiai kaip tikro Indijos jogo. Ne tokio, kuris jogą praktikuoja šiaip, laisvalaikio, kad sustiprintų savo kūną ar sąmonę.

U formos schemas jau esu braižęs, tad su šia idėja bent kai kurie žmonės yra susipažinę. Yra trys galimybės, apibūdinančios trys pasaulėžiūras: a) redukcionistinis modelis, kuris įsitikinęs, kad kūno sluoksnis vienintelis, o sąmonė yra šio sluoksnio tam tikra informacinė būseną,

Redukcionistinis modelis

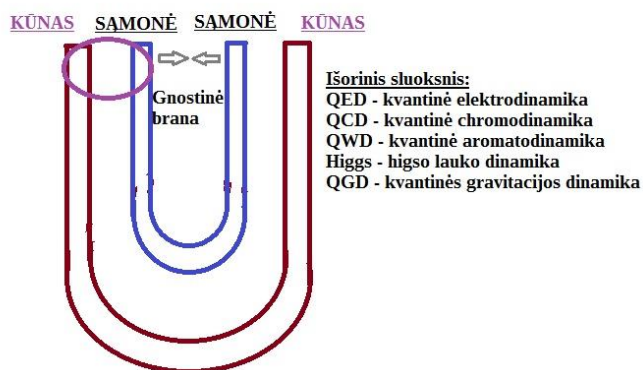

b) **dualistinis modelis**, kuris laiko, kad sąmonė yra atskiras nuo kūno pasaulis, kurį vadinu gnostine brana (gnosis gr. – pažinimas),

c) **ezoterinis modelis**, kuris tvirtina, kad galima keisti įprastinę sąmonės būseną, įeinant į pakitusias sąmonės formas, žmogaus branduolyje apskaitant sluoksnius ir į aukštesnes dimensijas perkelti „regėjimo“ gebėjimą. Paskutiniu atveju, tai yra mechanizmas, kuriuo vyksta sąmonės nušvitimas, pakilimas ir t. t.

Telepatijos pagrindas

Atsiranda gebėjimas matyti kitų žmonių mintis, išeiti iš savo kūno, bendrauti mintimis ir t. t. Bet tai labai sudėtingas procesas, kuriam reikia laisvos, ne lobotomo, sąmonės ir ilgų treniruočių. Žemesnio rango žmonija dirbtinai laikoma psichologinių iliuzijų pasaulyje, kuriame propaguojamas redukcionistinis modelis,

pozityvizmas ir žmogaus paslaptys saugomos po 9 užraktais, nes nenorima, kad jie įgytų aukštesnių gebėjimų. To siekiama bet kokia kaina, net technologiškai užgrobiant smegenis ir slopinant visas išsivadavimo galimybes pačioje užuomazgoje. Dualistinis modelis yra dvasinis modelis įvairiomis prasmėmis – kultūrine prasme, etine prasme, kartais net ontologine prasme, nes žmogus turi galimybę vienas pats gyventi kitame, savo vidiniame pasaulyje, kuris vadinamas **Dvasia**. Tačiau schema lieka ta pati, be sluoksnių apsukimo. Ir paskutinis variantas, kai žmogus žino visas apsukimo galimybes, o vienetai savo gyvenime išsikelia tikslą tai įgyvendinti praktiškai – pasiekti nušvitimą ir pakilimą. Reikia neužmiršti, kad tai yra viso gyvenimo darbas. Per mėnesius ar net metus to nepasieksi, gali prireikti dešimtmečių, jeigu nenaudoji specialių priemonių.

Šias struktūras net galima išskirstyti rangais. **1 rangas** turi sąmonės schemą: sąmonė-kūnas-kūnas-sąmonė; **2 rangas** turi schemą: kūnas-sąmonė-sąmonė-kūnas; ir **3 rangas**: kūnas-sąmonė-3-3-sąmonė-kūnas. Sąveika visada vyksta U formos viduje, tad savo psichikoje būtina apsukti standartinę struktūrą, kuri yra tokia, kaip parodyta 1-am rangui. Pirmas rangas yra įprastinė žmonija, antras rangas yra Iliumintai, o trečias rangas yra Iliuminatų dievai, kurie yra iliuminatai, pasiekę **Pakilimą**. Pirmasis pasaulis yra fizinio ir protinio darbo pasaulis, kuriame dominuoja juslinės pramogos; kiti žmonės gyvena Dvasios pasaulyje, laikosi askezės ir etinės disciplinos, įsivaizduodami, kad taip galima pasiekti nušvitimą ir pakilimą. Tačiau šių žmonių trečia signalinė sistema neatidaryta, ir net būdami „dvasiniais“ žmonėmis jie turi sąmonės struktūrą sąmonė-kūnas-kūnas-sąmonė, kur vidinis sluoksnis yra kūniškas ir Dvasia realizuojama sąveikaujant kūnais. Tai yra žmonės, kurie siekia Dvasinio grožio, nors gyvena žemesniame pasaulyje. Nors pasiekti nušvitimą – sudėtinga ir nušvitusių žmonių yra nedaug, jie yra žmonijos lyderiai, kurių tikslas vesti visą žmoniją į Pakilimą. Bet yra jėgos, kurios šį procesą stabdo, todėl tai ne toks lengvas uždavinys. Čia vyksta kova dėl sielų. Inkarnacijos ratas sukasi nesustodamas, ir dalis nuvedama šviesos, o dalis – tamsos keliu. Klausimo, kodėl didžioji 1-o rango žmonija slopinama technologiškai, kas ir kodėl prisideda prie šios sistemos, aš kol kas nematau, todėl pasakyti negaliu. Man tai yra mįslė. Nežinau net ar Iliuminatai siekia gero, ar pikto, o gal dalis gero, o kita dalis – blogo.

Bet kad yra grupuotės, kurios siekia blogo yra faktas, kurį patvirtina technologinio slopinimo sistema.

Dabar apie tai, kaip siekiama Nušvitimo. Yra vienas natūralus metodas, kuris vadinamas **tamsos meditacija** ir kitas cheminis, kuris naudoja DMT substanciją, leidžiančią atverti DMT Visatą ir pamatyti, ką reiškia įleisti į sensoriumą kito sluoksnio struktūras, pašalinant juslinę informaciją. Pirmas metodas – legalus, o antras metodas, kol kas žemesniam rangui uždraustas. Tai dar vienas įrodymas, kad egzistuoja sąmokslas prieš žmoniją. Tamsos meditacijos pagrindinis tikslas iš rodomosios sąmonės pašalinti visą juslinę informaciją, paneriant ją į visišką tamsą, tada tam tikrais metodais ir koncentracija siekiama šioje vietoje (Tamsoje) atverti kitą, Šviesųjį sluoksnį. Kai šio tikslo pavyksta pasiekti, sąmonėje įvyksta Nušvitimas ir pradedamas matyti kitas, gnostinis pasaulis, kuriame gyvena kitų žmonių vidiniai pasauliai, jų minčių, jausmų ir prisiminimų sancaupos. Taip atveriamas **telepatijos sugebėjimas**, kurio mechanizmas yra sluoksnių apsikimas. Bet tam reikia sugebėti tamsoje matyti šviesą nenaudojant akių, o toje šviesoje turi būti kitų žmonių pasauliai. Kad visa tai tikra, turi būti įrodyta sugrįžus į įprastinę būseną, kur gaunama kūniška patvirtinanti informacija – tikras žinojimas, numatymas, aiškiaregystė, kurie „išsipildo“. Galimos šios sistemos imitacijos ir pagrindinė iš imitacijų yra kognityvinė telepatija. Arba būna visiškos klastotės, kurios nepasitvirtina. Reikia suvokti paprastą dalyką, kad nušvitimą pasiekti labai sunku, tai padaro tik vienetai ir būtina sąlyga yra laisva nuo slopinimo, arba lobotomijos, sąmonė.

Kodėl šioje „technikoje“ svarbi tamsa. Priežastis labai paprasta – tamsa kankorėžinėje liaukoje skatina DMT molekulių išsiskyrimą, kurios sugeba sensoriume sukurti reikalingas rezonansines būsenas, atveriančias kitą sluoksnį, kurį „keliautojai“ vadina DMT Visata. Tai kita realybė, kuri yra žmogaus psichinės tikrovės pagrindas. Tai yra pirma prielaida, kuri leidžia žmogui pasiekti nušvitimą, nors šios priemonės trūkumas tas, kad ji nėra visai natūrali. Pagal atliktus tyrimus, žmogui 300 valandų išbuvus visiškoje tamsoje, natūraliai pradeda gamintis DMT ir žmogaus rodomąją ir kaupiamąją sąmonę aplanko vizijos, kurios sujungia ją su kitu realybės sluoksniu. Šią substanciją galima gauti ir cheminiu būdu, iš tam tikrų augalų arba nusipirkti susintetintą. Tai tiems žmonėms, kurie skuba, neturi kantrybės ilgai dirbti ar nori iš anksto gauti įmanomo rezultato

pavyzdį, kad žinotų, jog tikslas realus ir veltui laikas nešvaistomas. Tačiau tokiems eksperimentams reikia gauti leidimą. Be leidimo įjungiamas slopinimas ir net pavojinga vartoti DMT, nes gali užgrobti smegenis ir pridirbti problemų... Gali būti net kad Iliuminatai turi greito nušvitimo dirbtines priemones cheminiu pavidalu, kurios pagreitina procesą, bet man tokių matyti neteko.

Yra daug priemonių siekiant aukštesnės sąmonės. Galima sakyti, kad gyvenime tai vienintelis vertas dėmesio tikslas – pasiekti nušvitimą, o tada pakilimą. Vien dėl to, kad aukštesnė sąmonė gali apsaugoti žmogų nuo įvairių gyvenimo negandų. Čia reikia sujungti visas telepatijos galimybes, tokias kaip technologinė telepatija, kognityvinė telepatija ir fenomenologinė, kuri pagrįsta aprašytų realybės sluoksnių apsikimu, kuris atveria daug turtingesnę vidinę ir išorinę Kosmosą. Natūraliems telepatams apsikimas gaunasi lengvai, be jokių pastangų, tačiau kitiems žmonėms – tai yra trečios akies, arba trečios signalinės sistemos *atvėrimas*, reikalaujantis daug darbo. Bet kaip matome yra ne vienas kelias. Tačiau būtina perspėti, kad kai kurie iš jų susiję su didele rizika. Nuo rizikos apsaugo tai, kad žmonių, kurie „patiki“ ir tokių, kuriems pakanka gebėjimų ir kantrybės yra nedaug, o tai tuo pačiu apsaugo ir nuo pavojų. Reikia neužmiršti, kad tokių žmonių yra ne vienas ir jie visi kontroliuojami arba kitaip – patys kaip regintys vienas kitą kontroliuoja; bent jau žino kas tai sugeba ir įtraukia į priežiūros sistemą, kuri susijusi su Iliuminatų organizacija.

Kaišiadorys, 2015-11-06

6. Metafizinis žmogus

Norint pamatyti, kas šioje tikrovėje yra žmogus, labiausiai trukdo kalba su savo pavadinimų sistema. Kuomet žiūrint į žmogų matoma tik ji, žmogus niekada neatsiveria kaip metafizinis. Ši taktika netgi dažnai naudojama metafizinio žmogaus pašiepimui, kai leptelima: „yra tik kažkoks...., o įsivaizduoja...“. „Kažkoks“ reiškia koks nors pavadinimas. Kas žmogus „yra“ egzistuoja dvejose vietose: kalboje ir tikrovėje. Viena jis yra ir veikia žodžiuose, o visai kas kita – realybėje. Panašus efektas gaunasi ir vadinant žmogų iš mokslinės kalbos perspektyvos: ji taip pat neparodo metafizinio žmogaus ir čia jis visada, paviršiuje arba potekstėje, suprantamas kaip „kažkoks..., o“. Ir kvailiausia būna, kai šiuos žodžius išgirsti ne iš kitų, bet ir pradedi kartoti pats sau, piešti kaip kokią nors kalbos tinklo garsų seką ar tokių sekų sistemą. Todėl norint pamatyti metafizinį save, reikia šį klaidingą žvilgsnį pašalinti iš savo suvokimo.

Tačiau norint perduoti informaciją, kalba būtina. Todėl ją reikia naudoti, bet naudoti kitaip, kad nebūtų savo ir kito žmogaus sąmonei primetamas kalbinis kalėjimas. Pavadinimas yra tarsi kalėjimo kamera, į kurią žmonės nori uždaryti valdžią. Tad jeigu kalbos atsisakyti neišeina, tai reikia bent susikurti kuo daugiau naujų pavadinimų, kad jie būtų savi ir tokie, kokie turi būti. Uždarantys žodžiai yra blogi, o išlaisvinantys – geri. Tai yra pavadinimo vertinimo kriterijus. Toks, pavyzdžiui, yra posakis „metafizinis žmogus“: toks, koks jis yra iš tikrųjų, pačiame pasaulyje. Kalba žmogaus visiškai nepaleidžia, tačiau vis tiek jis matomas daugiau nei tik „kažkoks pavadinimas, o įsivaizduoja...“. Kalba turi būti ne kalėjimas, bet namai.

Aprašyta taktika naudojama pirmiausiai sureikšminimui, nes būti reikšmingu pavadinimu yra sunku, pasiekimas. Tad žmonių, kurie pasiekia reikšmingus pavadinimus – nedaug. Tačiau pastangos gali būti ir visiškai kitokios, priklausančios kitokiai plotmei, nes metafiziniu žmogumi taip pat būti sunku, dar sunkiau negu sureikšmintu pavadinimu. Bet yra ir vienas plusas, nes buvimas kuo nors matomas iš dviejų pusių, kuo tave mato kiti ir kuo save matai pats. Kiti nori, kad būtum tik „kažkoks“ ir beveik niekada nežiūri į tavo metafiziką, o jeigu ir žiūri, tai šiame gyvenime labai didelė retenybė. Kita vertus, svarbu ir tai, ką matai pats – ar susitapatini su

kitų matymu, ar kuri savo unikalų požiūrį. Tai labai gera galimybė, nes gali save išlaisvinti iš kitų primetamos kalbos kalėjimo. Kas stipresnis, pavadinimas ar tavo sąmonė?

Kiti tave nori matyti tik savo funkcija, priedėliu, bet su savimi juk gali būti tas, kas esi iš tikro, anapus bet kokių kalbos kliesių. Tačiau, kadangi noriu perduoti informaciją – turiu kliedėti, bet tikslas yra kliedėti kitaip. Reikia suprasti, kad kalba ne tikrovė, bet rodyklė, parodanti kokia kryptimi reikia žiūrėti. Kas sugeba iššifruoti šią kryptį, tas supranta, ką noriu pasakyti. Žodžių ar frazių mokytis nereikia, reikia išmokti matyti pačiam, savo sąmonėje.

Tad pradėkime: kas yra žmogus? ir kas yra metafizinis žmogus? Žmogų įprasta apibrėžti kaip „gyvybės“ formą, bet tai suprantant iš „organinės“ pusės. Tačiau galima matyti ir kitaip, svarbiausia laikant ne organiką, bet sąmonę ir informaciją. Kas yra sąmoninga gyvybė? Tai gebėjimas aplinką paversti informacija ir tą informaciją sau atvaizduoti. Informacija yra tam tikra sąveika, kurioje atsiranda duomenys. Ta informacija yra kibernetinės sistemos dalis, kuri fragmentą paverčia įvertinimo, reikalingo valdymo sprendimui pagrindu. Kitaip sakant, gyvybė yra gebėjimas tikrovę paversti informacija ir tą informaciją panaudoti savo sprendimams. Tam ji turi būti susieta ir susumuota. Šis procesas vadinamas visiems įprastu žodžiu „ekranas“. Tai tik pavadinimas, kurio paskirtis būti išlaisvinimu iš stereotipinių vaizdinių. Tikrovėje metafizinis žmogus yra kažkas kita, bet norint šį kitoniškumą išreikšti, reikia naudoti po ranka turimus terminus. Taigi sąmonė (siela) yra ekranas, kuriame susumuojama iš aplinkos surinkta informacija. Šį procesą galima laikyti pagrindiniu aukštesnio rango gyvybės atributu. Tai ne kokia nors organika, bet informacinis procesas, kuris gali vykti nebūtinai organiniame substrate.

Kas yra ekranas? Tai iš kelių sluoksnių sudarytas energetinis darinys, kuriame susijungia aktyvioji ir pasyvioji dalys. Aktyvioji dalis yra „induktorius“, perduodantis srautą ir pasyvioji – reprezentatorius, susumuojantis morfizmus (informacijos formas, kaip, pavyzdžiui, struktūrinius potencialus). Induktoriai sudaro kintantį laike šabloną, o reprezentatorius yra kokybių ir suvokimo sąmoninga perspektyva. Visa tai surišus į vieningą sistemą, gaunama struktūra, kurią kažkada vadinau sandara, kuriai būtinos traukiančios mikro-jėgos ir procesu, kuris yra informacijos apdorojimas, vykstantis jau aprašytu būdu. Ekranas pirmiausiai yra

esaties pamatas ir jeigu darome prielaidą, kad tikrovė kaip esatis įmanoma ne tik žmoguje, tai galima manyti, kad įmanoma neišsienkanti ekranų įvairovė.

Žmogus yra viena iš tokių gyvybės formų, tačiau nebūtinai vienintelė, nes informacijos sumavimo procesai nebūtinai tik tokie, kokie vyksta žmoguje. Galima tarti net dar griežčiau: kiekvienas tikrovės lygis turi savo susietą sąmoningą perspektyvą ar tokių perspektyvų sistemą. Viena sistema yra žemės biosfera, tokia gali būti saulės biosfera ir pan. Kodėl tai įmanoma? Todėl, kad gnostinė materija sutankėja tose pačiose vietose, kur ir fizinė materija, ir mišrios gyvybės formos atsiranda tokiose sumaišytose vietose.

Jeigu informacinis procesas atsiranda nesumaišytose terpėse, tai turime kitos dimensijos sąmoningas perspektyvas, kurios gyvena savo kosmosuose ir savo pasauliuose ir net neaišku ar jose informacinis procesas geba aprėpti mūsų pasaulio informaciją. Apibendrinant, pagal sluoksnių sąveiką galima informacinius procesus skirstyti į tris tipus: a) planetinė mišri sistema, b) žvaigždinė mišri sistema, ir c) gnostinė vienytytė sistema. Tai reiškia, kad galimas materialus kūnas, plazminis kūnas ir bekūnė siela, kuri formuojasi nepriklausomai nuo materijos sancaupų. Pirminė siela visų žmonių yra bekūnė, tačiau *šis gyvenimas* visada yra mišrios būsenos, kuri vienytyte tampa tik pasibaigus gyvenimui. Po mirties sąmonės energomorfinė sistema pirmiausiai pereina prie vietinės informacinės sancaupos, kuri yra tarsi tarpinė stotis perėjimui į aukštesnį pasaulį. T. y., siela pirmiausiai atsiduria planetinėje gaudyklėje, tada keliauja į vietinės žvaigždės sistemos energomorfinę struktūrą.

Žmogų metaforiškai laikant tam tikru ekranu, kuris apibrėžiamas kaip pagrindinis gyvybės procesas, galima teigti, kad tai ne vienintelis įmanomas tipas. Yra skirtingų rūšių ekranai, negana to yra skirtingos įstrižainės ekranai, kurie priklauso skirtingo egzistencinio rango realybei. Žmogus yra beveik vienintelė „įrodyta“ įstrižainė. Tačiau apibendrinant, ekranas yra ir visa žemės gyvybės sfera, ir tokių samonių sfera išeina gerokai toliau už mūsų planetos ir saulės ribų. Čia taip pat galima atskirti kosmosus, tikrovę ir joje atsirandančias gyvybės formas.

Siekiant „pažinti“ pasaulį, pirmiausiai turimas galvoje įprastinis fizinis pasaulis, kuriame randame gyvybę, žmoniją, tautas, valstybes, geografiją, ekonomiką, politiką ir t.t. Tačiau jeigu norime

pamatyti noosferą, tikrą sąmonių pasaulį ne per kūniškus ženklus, bet tiesiogiai, turime išmokti matyti pačią gnostinę braną. Ji, aišku, susijusi su fizine brana, tad šį vaizdinį, žemės rutulį galima naudoti kaip pagalbinį. Tačiau ant jo reikia projektuoti noosferą, kuri atsiranda sąmonių sluoksnyje. Galima matyti tokius pasaulis: a) žemesnioji noosfera – kalba, techninės komunikacijos priemonės; b) aukštesnioji noosfera – tiesioginės asociatyvinių hologramų telepatijos pasaulis; c) metafizinė noosfera – vietinio dievo struktūra, kuris apima mūsų saulės sistemą. Jeigu esi ne koks nors pavadinimas, bet ir metafizinis žmogus, gali pabendrauti ne tik su kitais žmonėmis, bet ir su visa žmonijos sąmonės sfera, visuose išvardintuose lygiuose.

Kaišiadorys, 2015-12-20

7. Naujasis sąmoningumas

Savo apribotos sąmonės paslaptį pamatyti galima atlikus tokį minties eksperimentą: Įsivaizduokite iki horizonto nubrėžtą tiesią liniją su strėle gale. Tada šią tiesę padalinkite į atkarpas, kurios vienas metras lygus vienam žingsniui. Įsivaizduokite, kad visą šį atstumą esate nuėję ir suskaičiavę žingsnių skaičių iki horizonto. Tuomet šią tiesę verskite atgal į savo vidinę sąmonę, bet taip, kad liktų išsaugotas atstumas ir žingsnių skaičius. Pradėsite jausti kaip ji transformuojasi, nes ją iškreipia ribojančioji matrica. Metro atkarpos išnyksta, lieka tik neapibrėžtas žingsnių skaičius. Bet čia vėlgi pradodate jausti, kad ėjote vietoje, o raumenų jausmas ir nuovargis einant iki horizonto yra tik smegenų iliuzija. Nėra jokio atstumo ir erdvės, taip pat trukmės ir laiko. Šį suvokimą pabandykite pamedituoti ir suvokti, kad išorės ir vidaus atstumai tėra iliuzija, o taip pat ir mokslas, pagrįstas jų matavimu. Einama vietoje; kad ir kiek energijos išnaudojama, nepajudama nė per milimetrą. Išorė nėra 10 000 žingsnių, o vidus tik skaičius 0,50, į kurį sutelpa 10 000 m. Tai vidinės žmogaus sąmonės iliuzijos. Negana to, tai dirbtinės iliuzijos, nes proporcijas galima pakeisti, nes iš prigimties jos kitokios nei įprastai žmogui rodomos. Jos kitokios todėl, kad žmonija yra užvaldyta ir žmogui neleidžiama turėti tikro realybės suvokimo.

Toks žmogus turi labai ribotą aprėpčių skaičių, todėl jam įmanomas tik labai primityvus sąmonės gyvenimas. Nei vienas kontaktuotojas nežino kiek iš viso įmanoma aprėpčių, tačiau galima nutuokti bent apie kelis jų išplėtimus. Pirmiausiai reikia apibrėžti, kas yra aprėptis. Tai yra suvokimo forma, kaip pavyzdžiui, erdvės ir laiko suvokimas. Žmogui tai yra pagrindinės išorės aprėptys. Tačiau jos yra tik lokalinės, arba vietinės ir pagrįstos difference principu, kuris nurodo į skirtumą tarp gretimų būsenų, jos nesutampa ir išsidėsto kaip trajektorija ir atitinkamai kažkiek užtrunka. Norint suvokti erdvės aprėptį, galima susieti ją su tokiu pavyzdžiu: įsivaizduokime, kad esame vienmatėje erdvėje; toje erdvėje yra du taškai, A ir B; judėjimas nuo vieno prie kito – užtrunka, nes būsenos išsidėsto viena po kitos ir jos yra „lėtos“. Bet tarkime, kad judėjimas vyksta neužtrukdamas, tai yra, akimirksniu. Vadinasi nėra tarp būsenų jokio skirtumo, taškai A ir B sujungti tiese ir visi taškai aprėpiami vienu metu. Tai ir yra belaikė būseną, kuri neturi

difference (skirtumo). Jeigu prie belaikės būsenos pridėtume beerdvę būseną, kai suvokimas visuose taškuose yra vienu metu, tai aprėptis susitraukia į vieną tašką. Nėra ne tik laiko, bet ir erdvės. Vadinasi sąmonė neatskirta nuo savo būsenų ir žinojimo, vadinasi yra visažinė. Nereikalingas joks pažinimas ir mokslas.

Žmogus turi lokalias aprėptis ir jų pagrindas yra difference. Aukštesnis suvokimas difference pašalina, bet lokalumas išlieka. Tad reikalingos dar aukštesnės, globalinės aprėptys, kurios liečia visumą visos tikrovės atžvilgiu. Čia yra du pavyzdžiai, kuriais galima iliustruoti skirtumą tarp aukštesnio ir žemesnio sąmoningumo. Filme „Rain man“, apie savantą matematiką, viską suvokiantį per skaičius, yra toks epizodas: „lietaus žmogaus“ brolis ant žemės išberia degtukus ir savantas akimirksniu sujungia visą pažirusią degtukų dėžutę ir pasako kiek ant žemės guli degtukų. Tai yra skaičių matematinio suvokimo pagrindas, kurį turi dauguma matematikos genijų. Šis suvokimas yra aukštesnioji matematinė aprėptis. Jos esmė tokia: iš visumos ir dalių santykių pašalinamas minėtas difference ir skirtumas tarp dalių ir visumos išnyksta, viskas suvokiama kaip vienis. Tai yra, dalys ir visuma nemąstomos atskirai, jos sutampa, todėl visada galima pasakyti dalių skaičių vienu aprėpimu, nesvarbu kiek tų dalių būtų, net ir milijonas suvokiamas be skirtumo. Kadangi šitaip mąstant viskas virsta skaičiais, pasidaro labai lengva skaičiuoti, praktiškai skaičiuojama viskas, tai vyksta savaime.

Dabar įsivaizduokime, kad šis dalių ir visumos aprėpimas be skirtumo, perkeliamas į visą tikrovę ir ypač pritaikomas sąmonėms. Visos individualios sąmonės suvokiamos kaip vienos, bendros sąmonės profiliai, bet tarp dalių ir visumos, kaip skaičiuje nėra skirtumo. Toks suvokimas automatiškai tampa telepatiniu. Tada šią aprėptį papildome beerdve ir belaike globaline aprėptimi ir sukuriame super-aprėptį, kuri yra visada, visur, viskas tą pačią akimirką. Ši sąmonės būseną nėra atskirta nuo nei vieno tikrovės taško, nes tai reikštų difference įvedimą, o tai reiškia – nėra atskirta nuo jokio žinojimo ir yra „aiškiareginti“ ir visažinė. Nėra skirtumo tarp čia ir ten, tarp dabar ir tada, tarp esu ir nesu, tarp žinau ir nežinau. Tai yra dieviškos aprėpties aprašymas ribotomis žmogiškos kalbos sąvokomis. Judant link dieviškumo, siekiama į savo suvokimą įvesti kuo daugiau tokių savybių, kad sąmonė priartėtų prie dieviškos sąmonės. Tam pirmiausiai reikia meditacijomis siekti

pašalinti difference iš dviejų pagrindinių žmogaus aprėpčių, laiko ir erdvės. Tada dalis matyti kaip visumą, neprarandant iš suvokimo nei vienos atskiros dalies, šį sugebėjimą paverčiant kiekybiniu matymu. Tada bandant sieti į visumą sąmones, kuriant bendra-mąstymą ir bendra-sąmonę, kurioje yra visos sąmonės vienu metu. Ir paskutinis žingsnis – lokalių aprėpčių pavertimas globalinėmis aprėptimis, kurios susiejamos su visa tikrove. Erdvė, laikas, individuali sąmonė tampa tik bendresnės, globalios būsenos vienas iš ribinių atvejų. Išmokus šitaip medituoti, pradedama artėti prie aukštesnio žmogiškumo ir naujos sąmonės. Ši būseną koreliuoja su dabar-sąmone, erdviškai aprėpiamo suvokimo vienyje.

Jeigu tai įmanoma ir kaip globali aprėptis, tai tik kaip susilieėjimas su aukštesniu sluoksniu, aukštesne brana, kuri turi visiškai kitokią realybės struktūrą ir visai kitokius parametrus, kurioje kitoks pažinimas, sutampantis su visažinyse. Tai yra augimas, kuris vyksta ne sluoksnio viduje, ne fiziniame branoje, bet išilgai sluoksnių struktūros, per juos peršokant kaip per kopėčių pakopas. Augant sąmonei, nereiškia, kad išnyksta visi skirtumai ir visos aprėptys globalinės. Kiekviena brana turi savo skirtingas aprėptis, ir jos yra visiškai kitokios, įprastiniam žmogui nesuprantamos suvokimo formos, kurios net gali turėti savo unikalias difference sistemas, kurios pritaikytos tam pasauliui, kurioje egzistuoja esybė kaip esatis. Tokio augimo šio gyvenimo rėmuose siekti nebūtina, juo labiau, kad tai ilgas ir sunkus kelias, be to, jį eiti reikia pradėti nuo pradžių, pradedant žengti pirmus žingsnius. Įprastinis žmogus net šioje branoje nežino savo tikrų sugebėjimų, nes yra atskirtas nuo savo tikros prigimties, tikrojo žmogiškumo. Kaip gauti bent akimirką žvilgtelėti į savo tikrąjį žmogiškumą, parodyčiau pradžioje. Viskas prasideda ne nuo aprėpčių, bet nuo proporcijų, perdėliojimo. Tikros žmogaus proporcijos yra metrais ne 0, 50 m – 2 m – 10 000 m (vaizduotė-kūnas-pasaulis), bet 15 000 m – 2 m – 10 000 m, kai verčiant tiesę 2 m – 10 000 m pasaulyje į save, ji ne tik „nesi‘warp‘ina“, nesutrupėja, bet net lieka laisvos vietos.

Ši „vaizduotės“, arba loksato, vieta yra tas tikras pasaulis, kuriame turi gyventi žmogus. Maža to, bendra-pasaulis yra ne kūnai, bet mąstymas, vadinasi savo prigimtimi žmogus mažų mažiausiai yra ketvirtos dimensijos būtybė, kas reiškia, kad telepatija žmogui

turi būti natūralus sugebējimas ir kad ģdėjus daug darbo, jam pasiekiamas pakilimas (ascension).

Kaišiadorys, 2016-02-07